

ÄLVJUS DEL I

ÄLVTAGEN

Sara Alkner
Ludwig Sandbacka

Beta
Pedagog

I samma serie:
Del 2: Stenfolkets fånge (2023)

Älvljus, del 1: Älvtagen

Beta Pedagog AB
Skutevägen 1, 432 99 Skällinge
info@betapedagog.se
www.betapedagog.se
tel. 0340-355 05

© Text: Sara Alkner, 2023
© Bild: Ludwig Sandbacka, 2023

Författare: Sara Alkner
Illustratör: Ludwig Sandbacka
Redaktör: Erika Bengtsson

Art. nr beta-3745
ISBN 978-91-89697-13-3
Första upplagan, första tryckningen
Dardedze Holografija, Lettland, år 2023

Svanenmärkt trycksak, 3041 0971

Sara Alkner • Ludwig Sandbacka

ÄLVJUS DEL I
ÄLVTAGEN

Beta
Pedagog

Kära Elwin

Tiden är knapp och orken slut.

När jag inte längre finns med dig,

lova att du minns vad jag sagt.

De vita lockarna, göm dem. Låt henne inte hitta dig.

Håll dig undan som jag själv gjort i så många år.

Var på din vakt för de som väntar i skuggorna,

för följer du dem en gång till hennes rike,

hittar du aldrig helt tillbaka igen.

Det gjorde inte jag.

Låt dem inte komma nära, mitt kära barn.

Släpp dem aldrig nära.

Var som ditt familjenamn – Stark.

Och sörj inte, det gör inte jag.

För jag vet att han väntar mig.

Jag älskar dig så,

farmor

KAPITEL I

BRÖDER

”Kom igen, spela något för oss.”

Skratt och kalla, hårda röster. Teo saktade in stegen. Bara det inte var ... Han svängde runt nyponbuskarna ut på cykelvägen och hjärtat tog ett skutt.

Inte igen. Snälla, snälla, inte igen.

Jons breda rygg tornade upp sig framför Elwins tunna, svartklädda gestalt. Valdemar och tre andra killar från klassen omringade dem. Teos lilla, dumma bror Elwin. Vad gjorde han där? Han borde hunnit hem från skolan vid det här laget.

Trädgårdarnas välklippta gräsmattor var tomma, landsvägen bredvid cykelbanan låg öde.

Elwin skulle inte komma undan, men ännu hade ingen upptäckt Teo. Ingen skulle få veta om han smet därifrån och gick hem genom villakvarteren i stället.

Maskrosfröna steg i stickiga, grå moln runt gänget i dikesrenen. Elwins ljusblå ögon var uppspärade och munnen hårt sammanpressad. Svarta lockar stack ut under den lika svarta kepsen och fick hans tunna ansikte att se ännu blekare ut.

Shit Elwin, håll masken nu då. Försök se lite cool ut, eller i alla fall inte freaking skräckslagen.

Kinderna hettade. Det var fult att skämmas för sin egen bror, men ändå gjorde Teo det. Skämdes så att han ville sjunka genom jorden.

En besk smak steg i halsen. Anna var där, hon väntade tätt ihop med Ebba några meter från klungan vid sidan av vägen. Skit, han ville verkligen inte att hon skulle se det här.

Teo blinkade snabbt flera gånger.

”Langa fram den då, Spooky.” Jon tog ytterligare ett steg mot Elwin. ”Jag vet att du har den.”

Pulsen dunkade i tinningarna. Över Jons axel såg Teo hur Elwin flackade med blicken, letade efter en väg ut. Det fanns ingen.

Långsamt sträckte Jon på sig och kasade upp tröjarmarna. Valdemar rörde sig otåligt bredvid, öronen stack ut som vassa vingar ur de gråbruna hårtestarna. Resten av gänget slöt sig i en allt tätare cirkel kring Elwin, som backade ytterligare några steg ner i det leriga diket.

”Är du döv, Spooky?” Jons röst var iskall. ”Langa fram den sa jag, eller ska jag göra det åt dig?” Jon log kallt innan han gjorde ett plötsligt utfall. ”Bu!”

Elwin ryckte till. Ett slurpande ljud hördes när skorna sögs ner i gyttjan. Han försökte inte ta sig upp, sa inget. Teo gick upp på tå för att se bättre.

Kom igen Elwin, säg ifrån nu då!

Men nej, i stället öppnade Elwin sakta jackan och plockade fram vad som låg i innerfickan.

Säg inte att han ...

Den röda sidenduken föll ner i gräset och blottade den korta, bruna träflöjten.

Jon och hans gäng skrattade som gnäggande hästar. Teo bet ihop tänderna. Det var inte meningen att hans egen och Elwins klass skulle sluta samtidigt i dag. Det höll Teo koll på, varför kunde inte Elwin också göra det och hålla sig undan? I stället måste han ha stannat på biblioteket och blivit sen hem. Idiot, fattade han inte vad det betydde?

”Spela något nu då”, sa Jon. ”Kom igen, vad väntar du på. Skräm oss med monstermusik. Oooooooooooooooooo ...”

Spökljuden ihop med Jons fladdrande armar

fick Valdemar att frusta så en snorkuse flög ur ena näsborren. Elwin höll den smala flöjten i ett krampaktigt grepp. Jon snärtade till skärmen på hans keps. Den flög i en båge genom luften och landade i gyttjevattnet i diket. Skratten ekade genom luften. Det blev tyngre att andas, Teo tog några steg närmare.

Elwin lyfte blicken, ansiktet var spänt. Han tänkte väl inte ... Sakta lyfte Elwin flöjten mot läpparna.

Skit också! Är han helt koko?

Om Elwin blåste i den där var han körd för evigt, Jon skulle aldrig sluta mobba honom. Teo hade inget val, han skulle bli tvungen att försvara Elwin. Igen.

Benen var tunga som bly när Teo gick fram och plockade upp kepsen ur diket. Smutsbrunt vatten rann från det svarta tyget över händerna.

”Tja”, sa Teo. ”Vad gör ni?”

Som om han inte visste. Han hade varit så dum som trott att det skulle bli bättre när han själv och Jon börjat högstadiet. Det kvittade om sexorna hade sina lektioner i en annan byggnad, skolgården var densamma och byn liten. Elwin kunde inte komma undan.

Varför kunde de inte bara låta Elwin vara? Eller, varför kunde Elwin inte vara som alla andra? Passa in i stället för att vara så jäkla weird hela tiden. Det där sättet Elwin hade att göra sig helt osynlig, liksom smälta ihop med omgivningen, för att sedan dyka upp alldeles bakom ryggen och skrämma skiten ur en. Teo trodde inte Elwin ens var medveten om det själv, men det var creepy. Alla kände det, till och med lärarna. Inte konstigt att Jon gett honom öknamnet Spooky.

Det hjälpte inte att farmor alltid hämtat Elwin

direkt efter skolan. Aldrig låtit honom hänga med någon annan än henne på eftermiddagarna. Nu var Elwin med ingen alls. Bara satt hemma med datorn och sina Star Wars-byggen. Ärligt talat, vem lekte fortfarande med lego när man var snart tretton år?

Teo kunde inte ens se på Elwin, trots att han märkte hur han lättat sneglade mot honom.

Jon log så den knäckta framtanden syntes, doften av Axe bodyspray låg som en tung dimma runt honom.

”Tjena Stark”, sa han. ”Lillebrorsan skulle precis spela för oss.”

Snabbt ryckte Jon åt sig flöjten. Det fick Elwin att i alla fall öppna munnen:

”Låt bli!” sa han. ”Ge tillbaka den.”

Jon höll upp flöjten ovanför huvudet, precis utom räckhåll för Elwin som hoppade och viftade

som en flaxande kråka. Det såg urlöjligt ut. Fniss och falska hejarop ekade genom luften.

Valdemars knuff från sidan fick Elwin att tappa balansen och sätta sig pladask på rumpan i diket. Nya gnäggande skratt. Elwins svarta blickar mot Jon och de vädjande han riktade mot Teo, fick svetten att tränga fram i Teos panna. Hjärtat pickade. Varför hade Elwin ens med sig den där flöjten till skolan? Sedan farmor dog och lämnade den till Elwin hade han med den precis överallt. Fattade han inte att det fick honom att verka konstig? Konstigare ...

”Spelar du Pippi Långstrump om jag ger tillbaka den då?” Det trasiga leendet lyste upp Jons ansikte med ett elakt sken. ”Det borde väl brorsan gilla.” Jon vände sig mot Teo. ”Teo och Pippi. Ett par flätor bara, Stark, och ni ser ut som tvillingar.”

Gapskratt. Öronen brände. Sedan brände de

ännu mer när Teo tänkte på hur knallröd han måste vara i ansiktet. Hans fräkniga hy rodnade för ingenting, den var lika hemsk som håret. Morotsrött, som pappas och Mirandas. Elwin hade sådan tur som fått farmors kritvita i stället. Teo fattade inte varför farmor alltid avskytt det, trots att det var så likt hennes eget. Elwin hade inte varit mer än sex år när hon för första gången färgat det kolsvart och gjort mamma vansinnig. Hur pappa fått mamma att låta farmor fortsätta fattade inte Teo, eller varför Elwin envisades med att färga det själv nu när farmor var borta.

Elwin hade inte rest sig ur gyttjevattnet. Bara satt där medan stora, våta fläckar bredde ut sig över byxorna. Det ilade till i bröstet och Teo drog fingrarna genom håret. Han ville räcka honom handen, dra honom upp, hjälpa honom därifrån. Samtidigt var det Elwins fel att Teo stod här igen.

Ensam bredvid honom, med allas ögon riktade mot sig.

”Kom igen, Jon”, sa Teo. ”Lämna tillbaka den.”

”Kom och ta den då.”

Jon svepte retsamt flöjten någon halvmeter framför ansiktet. Teo sköt snabbt ut med handen och försökte få tag i den.

För långsam.

Skratten ekade, nu var det honom de skrattade åt. Det glödde bakom pannbenet och sved i halsen. Anna hade sett alltihop och det var Jons fel. Jons och Elwins, han hatade dem båda två för det. Nävarna knöts och kroppen spändes som en pilbåge. Teo skulle bli tvungen att slå till Jon. Det fanns inte en chans att han skulle vinna en fight, men det var enda sättet att ta sig ur det här utan att de förlorade all respekt för honom. Utan att Anna skulle tycka att han var feg. Han hade inget val.

”Lägg av nu då, Jon, vad dum du är.” Anna tog några steg mot dem och drog vårjackan tätare om sig. ”Ge tillbaka den.” En svart lock slet sig ur hästsvansen och dansade mot den mjukt bruna kinden. Hon strök håret bakom örat och fäste ögonen på Jon. ”Ärligt talat har jag ingen lust att hänga med dig längre. Kom Ebba, vi sticker till mig i stället.”

Anna gav Teo ett svagt leende, innan hon vände och fortsatte in på cykelvägen mellan villaträdgårdarna. Ebba följde genast efter.

Jon lät handen som höll flöjten sjunka och såg efter dem. I en vid båge kastade han sedan flöjten mot Teo. Elwin flämtade till när Teo famlade och var nära att tappa den.

”Stick hem och byt på lillebrorsan”, flinade Jon. ”Han verkar ha kissat på sig.” Han vände sig mot Annas rygg. ”Anna, vänta!”

Jon och Valdemar försvann efter tjejerna. Lockarna i Annas hästsvans guppade mot ryggen i takt med stegen. Bladen från överblommade körsbärsträd lyste ljusrosa mot den svarta asfalten och några fastnade under skosulorna.

Teo såg efter dem. I en annan värld kunde det varit han som följt med Anna hem. Gått bredvid henne med den svaga doften av honungsschampo kittlande i näsan. Anna var den enda som vågade stå emot Jon. Vad skulle hon tänka om Teo nu? Att han var en mes som hon behövde försvara?

Elwin sträckte ut handen. Jeansen hade blöta fläckar i rumpan hela vägen längs insidan av låren upp till grenen. Man kunde verkligen tro att han hade kissat på sig.

”Får jag den?” sa Elwin.

De stora, blå ögonen såg vädjande på honom och Teo la flöjten i hans hand. Elwin synade den

noga och torkade av minsta vattendroppe och avtryck från Jons fingrar, innan han virade in den i sidenduken och la ner den i väskan.

”Tack”, sa Elwin. ”Och ... tack.”

Vinden lekte i de korpsvarta lockarna och blåste ner dem i Elwins ögon. Teo tryckte den blöta kepsen över huvudet på honom. Gyttjevattnet rann från brättet, ner i pannan och vidare längs halsen. Snabbt gick Teo förbi, vidare hemåt.

”Vänta Teo, jag ...”

Teo ökade takten och såg sig inte om. Elwins ögon brände i ryggen, men Teo visste att han inte skulle försöka komma i fatt.

Kanske hade det varit annorlunda om farmor låtit Elwin vara. Inte alltid skrämt upp honom och frågat ut honom om alla han träffade. Eller om Elwin fattat att farmor varit knäpp, som Teo själv gjort för länge sedan. Men Elwin hade

lyssnat på henne, med håret precis som med allting annat. Säkert var det därför han alltid höll sig i bakgrunden, gjorde sig osynlig, aldrig fick några kompisar.

Känslan var så svart att Teo inte vågade släppa fram den, men ändå fanns den där långt bak i huvudet. Det var skönt att farmor var borta, att hon inte kunde lägga sig i längre. Nu kanske Elwin kunde ha en chans att hitta en vän, bara en enda vän så han slapp vara så ensam. För Teo ville inte försvara honom längre. Orkade inte. Det var dags för Elwin att klara sig själv.

KAPITEL 2

FLÖJTEN

De blöta byxorna klistrade om benen när Elwin sparkade av sig de lika genomsura skorna. Pannkaksdoften kändes ut i hallen. Pappa stod vid spisen, medan mamma fokuserat stirrade in i laptoppen vid köksbordet. Bara Miranda lyfte blicken när Elwin kom in i köket. Ansiktet lyste upp och kritorna rullade ner från bordet när hon gled av stolen och sprang fram till honom.

”Elwin!”

Kramen om benen var så häftig att Elwin nästan snubblade över henne.

”Hej mitt lilla troll.” Det röda, trassliga håret kittlade i näsan när han böjde sig ner och kramade tillbaka.

”Inte tjoll, sessa.” Miranda plutade missbelåtet med läpparna.

”Hej min lilla trollprinsessa”, sa han och kittlade den mjuka, runda magen.

Kvittrande av skratt knuffade hon bort handen.

”Hej din bajschojv.” De bara fötterna klistrade mot golvet när hon springande hämtade teckningen och viftade med den under Elwins näsa.

”Mijanda sessan.” Pekfingret riktades mot den mindre, lila färgkludden och sedan mot en större spiral av gröna kritstreck bredvid. ”Och Elwin bajschojven.” Hon vred sig av skratt när Elwin låtsades bli arg, gick ner på knä och kittlade henne ännu mer.

Pappa svor till när en pannkaka revs sönder mot stekspaden. Suckande la han pannkaksbitarna på tallriken bredvid och höjde blicken.

”Hej Elwin. Allt bra?” Han fick en rynka mellan ögonbrynen. ”Men vad blöt och smutsig du är, vad har hänt?”

Elwin gnuggade sig i pannan.

”Ingenting, det stänkte bara. Från en bil alltså.”

Stekspaden sänktes och pappa granskade honom.

”En bil?”

Elwin försökte gömma de droppande strumporna bakom Miranda.

”Ja.”

”Stänkte det från en bil så du blev dyngsur om byxorna? Och kepsen också?”

”Ja! Vadå? Tror du mig inte?” Elwin reste

sig häftigt och stirrade tillbaka. Det var dumt. Han borde inte låtit arg, det gjorde pappa ännu oroligare och nu såg mamma också på honom.

Med spänt ansikte strök pappa sitt morotsröda hår ur ögonen.

”Det är klart att jag tror dig. Det är bara det att ...” Smeten fräste i pannan och ännu en pannkaka gick sönder när han försökte vända den. Pappa suckade. ”Du vet att vi vill att du berättar om det är någon som ...”

”Det är det inte. Sluta nu!”

Mamma fällde ner locket till laptoppen, munnen var ett smalt streck.

”Är det den där Jon?” frågade hon. ”Teo pratade om honom i förra veckan.”

Elwin stelnade till.

”Vad har Teo sagt?”

Mamma reste sig, kinderna hade röda fläckar

och de runda glasögonen gled ner på näsan. Hon sköt bestämt tillbaka dem.

”Jag ska minsann säga några ord till Jons mamma på yogan i morgon. Hon verkar vettig, lite blek och tyst bara.”

”Sluta.”

Elwins ord hejdade mamma en halv sekund, innan hon fortsatte:

”Jag är säker på att om hon får reda på att hennes son inte kan sköt...”

”Sluta!” Vrålet ekade genom rummet och foten stampade bara centimeter från Mirandas tår. ”Kan ni för en enda gångs skull låta mig vara i fred?”

Mamma och pappa stod som statyer medan Miranda kröp ihop med uppspärrade ögon. I några sekunder var rummet stilla innan Mirandas snyftningar bröt tystnaden.

Elwin rusade ut ur köket, lyckades precis und-

vika gunghästen på hallgolvet och fortsatte uppför trappan. Han smällde igen dörren och låtsades inte höra pappas rop efter honom.

Pulsen och andetagen lugnade sig sakta. Sovrummet var tomt. Skönt, Elwin orkade inte träffa Teo just nu. Antagligen gjorde han matteläxan i vardagsrummet innan bandyträningen. Teo var sådan, gjorde alltid rätt utan att mamma och pappa behövde påminna honom. Var någon de kunde vara stolta över. Någon han själv aldrig skulle bli.

Elwin avskydde Teo för det.

Det luktade nytt i rummet, plastigt. De två smala sängarna, den lurviga, gröna mattan och nattlampan i fönstret – allt var från Ikea utom farmors ljuskrona i porslin som hängde i taket. Den var det enda i rummet Elwin egentligen gillade, förutom sina Star Wars-byggen så klart.

De trängdes i bokhyllan, på byrån, över hela skrivbordet – X-Wings, Millenium Falcon, Skywalkers Landspeeder och så Dödsstjärnan. Han hade fått den i julklapp och satt ihop alla fyratusensexton bitar på bara någon vecka, helt själv. Stoltheten värmdde i bröstet när han tänkte på det.

Inte för att Elwin lekte med lego, det fattade vem som helst att man inte kunde leka med lego när man var nästan tretton år. Han samlade. Och han gillade att sortera bitar, följa beskrivningen, fokusera på att hitta nästa del och inte tänka på något annat. Låta världen omkring försvinna.

”Byt byxor”, ropade pappa från nedervåningen.

Elwin suckade och la sig med de blöta byxorna på sängen. Inte i dag, i dag skulle inte ens lego hjälpa. Påslakanen på Teos säng hade samma roströda färg som Elwins, men till skillnad från

Elwins täcke som låg hopkorvat i fotändan var Teos säng ordentligt bäddad.

Teo hade försvarat honom.

Igen.

Samtidigt som det var skönt när Teo dök upp, gjorde det alltid klumpen i magen ännu värre. Att Teo fick se honom så, så ... igen. Det gjorde tillräckligt ont ändå, Elwin stod inte ut med att se hur Teo skämdes för honom.

Pappa ropade att maten var klar och Elwin reste sig. En mörk, fuktig skugga efter byxorna fanns kvar på lakanet.

Det skrapade i golvet när Elwin drog fram träskrinet under sängen, blommorna på locket var så slitna att de knappt syntes längre. Han borde lämnat flöjten i skrinet. I trygghet invirad i den röda sidenduken. Ändå hade han inte kunnat låta bli att ta med den till skolan. Ändå kändes det

svårt att lägga tillbaka den nu. Försiktigt lät Elwin fingrarna glida över flöjtens blankpolerade träyta. Granskade den noga för att se så ingen fukt eller smuts fanns kvar. Först när pappa ropade igen la han motvilligt ner flöjten och stängde locket.

Det var skönt att sitta tyst i soffan bredvid pappa medan mamma nattade Miranda och Teo var på bandyträning. Men när nyheterna var slut och pappa vände sig mot honom, skyllde Elwin på läxor och sprang uppför trappan. Han kunde se i pappas ansikte att han ville fråga, prata om det Elwin inte ville prata om.

Engelskboken låg på golvet. Uppslaget med veckans glosor hade fått en stor reva. Han sparkade in boken under skrivbordet och la sig på sängen. Lakanet kändes fortfarande fuktigt mot underarmarna.

Elwin slöt ögonen. Det var så meningslöst, så fruktansvärt meningslöst alltihop. Han ville bara sova, sova och aldrig behöva vakna igen. Slippa skolan, slippa Jon, slippa allt. Bara försvinna och aldrig komma tillbaka. Teo skulle nog tycka det var skönt att bli av med honom i alla fall.

Molandet i magen ville inte försvinna. Om han bara haft någon, en enda vän. Men det var kört. Alla i skolan tyckte han var konstig. Läskig? Han fattade inte varför. Han var inte ful, det var han faktiskt inte. Inte korkad, men ingen plugghäst heller. Och han startade aldrig bråk, det vågade han inte. Så vad var det de inte gillade? Elwin kröp ihop och tryckte händerna mot magen.

Honom, de gillade inte honom.

Allt hade blivit mycket värre när Jon började med ... det där. Spooky. Nu var han helt ensam. Ingen ville ens komma i närheten, ingen annan än Teo, och det var väl bara för att han kände sig tvungen. Elwin bet ihop tänderna. Tyckte de inte om honom, tänkte han inte gilla dem heller.

Mumlet från tv:n blandades med pappas slarvande i köket, en trygg matta av ljud som steg

från nedervåningen. Tankarna mjukades upp och trubbades av, försvann in i sömnen.

Den skira flickan virvlade genom kärrets dimslöjor. Det vita håret vajade med myrullens bomullslika vippor. Trollsländorna svävade tyst ovanför hennes huvud, och ögonen var lika svarta som vattnet när hon log och sträckte ut armarna mot honom.

”Är det du?”

Rösten viskade lätt som vinden och Elwin såg förundrat på henne.

”Kommer du?” De mörka ögonen såg rakt in i hans.

”Vad menar du?” sa Elwin.

Flickan log och öppnade munnen, men Elwin kunde inte höra henne. För varje sekund steg det bullrande oväsendet. Ljudet från grävmaskinerna,

vilka närmade sig som mullrande drakar från alla håll. Monster som omringade kärret tills det inte fanns någonstans att fly, och högg efter flickan med vassa ståltänder. Slet med sina metallskopor genom hennes tunna kropp. Elwins hjärta hamrade, kroppen var stel som is och inte ett ord kom över hans läppar. Men flickan skrek. Skrek högt och hjärtskärande medan världen klirrande sprack i tusen bitar.

”Teo!”

Elwin satte sig flämtande upp i sängen. Det tog några sekunder innan pulsen lugnade sig, och han insåg att skymningsljuset fortfarande lyste in genom fönstret. Teo var inte där. Tur, då slapp Elwin skämmas denna gång. För så länge det var ljust, kunde han lugna sig själv.

Teo blev lika arg varje gång Elwin väckte honom på natten. Kastade sin kudde på honom

och skrek att han ville ha ett eget rum. Men det spelade ingen roll. Elwin kunde inte rå för skriken som kom med mardrömmarna, men om inte de väckte Teo fortsatte han att ropa. Högre och högre tills Teo svarade. För Elwin var tvungen att veta att han inte var ensam i mörkret.

På dagen ville Elwin också ha ett eget rum, men inte på natten. Hur mycket han än ville, gick det inte att sova själv. Gästrummet där nere som hade varit tänkt att bli hans, fick förbli ett gästrum.

Mamma skyllde på att det var farmors historier som skrämte honom, och det stämde nog. Men Elwin hade älskat dem. När mörkret tätnade tände farmor stearinljus, och ljuden från våtmarken letade sig in genom stugans fönster. Grodornas kväkanden blev en trygg bakgrundsmusik till farmors djupa röst medan hon berättade sina

sagor. Sagorna om älvdrottningen och sagan om flöjten. Elwin tröttnade aldrig på att höra hur farmor fått den.

Det var en sen kväll när hon cyklat hem från pensionärsföreningens handarbetsträff i centrum. Farmor hade varit trött och tänkt att det skulle gå snabbare att ta stigen längs med tjurhagarna. Men genvägen blev en senväg, eftersom stigen var så smal och skumpig att hon fick leda cykeln. Då hörde hon någon som grät. En svag, klingande gråt, som sorgsen fågelsång. Men detta var ingen fågel, det förstod hon. Hon hade varit nära att vända, Elwin förstod inte varför hon inte hade gjort det. Farmor som alltid varnade honom för dem som lockar i natten. Hon, om någon, borde varit försiktig.

När han frågade henne hade hon lett svagt.

”Du har rätt Elwin. Jag skulle gått därifrån,

det är vad du själv ska göra om du någonsin hör något liknande. Lova mig det. Men om jag vände blev vägen hem dubbelt så lång, och gråten skar genom hjärtat. Jag var rädd att det kanske var ha...” Farmor tystnade tvärt och såg ut att vilja bita sig i tungan.

”Var vem då, farmor?”

En huvudskakning, sedan satt farmor tyst och såg ner i bordet så länge att Elwin började bli rädd. När hon äntligen vände sig mot honom glittrade tårarna i ögonvråna.

”Det är svårt, förstår du”, sa hon. ”Så svårt att stå emot när de kallar.”

Elwin frågade inte mera. Det var otäckt när farmor blev så. Fick det där konstigt sorgsna, drömmande uttrycket i ansiktet.

Men tårarna torkade och i stället glimmade farmors ögon i stugans halvdunkel när hon

berättade om älvan. Hur den lyste upp mörkret omkring sig med ett mjukt, glödande sken som en liten lykta, medan den kämpade för att få loss vingen från taggtrådsstaketet. En spröd, människoliknande varelse, inte större än att den rymdes i farmors handflata. Med burrigt, vitt hår och stora, svarta ögon i det bleka ansiktet.

Hur många gånger farmor än berättat historien skakade hennes händer alltid när hon visade hur hon försiktigt lirkat loss den skimrande, genomskinliga vingen från metalltaggarna.

”En sådan tur att jag hade med mig handarbetet i väskan just den kvällen”, sa hon och log mot Elwin. Sedan visade hon honom igen den finaste tråden och allra tunnaste nålen hon använt för att laga revan i vingen. ”Morgonen därpå låg flöjten på trappan”, sa hon. Försiktigt vred hon flöjten mellan de rynkiga händerna, innan hon med ett

svagt skratt virade in den i sidenduken, la ner den i skrinet och stängde locket. ”Jag har aldrig förstått hur man ska använda den bara. Lyckas inte få en enda ton ur den.”

Nu var den Elwins. När farmor dog hade hon gett den till honom. Bara till honom, det hade hon tydligen varit mycket noga med. Det hade funnits ett brev också, men det fick han aldrig se. Med en sammanbiten min hade pappa visat det för mamma, och hon hade rivit sönder det i hundratala små bitar som hon spolade ner i vasken. Men flöjten och farmors anteckningsböcker hade han fått behålla, det hade pappa sett till. Elwin visste att Teo blivit avundsjuk, även om han försökte att inte visa det, och även om han fnyst åt farmors historier när hon inte hörde.

Elwin drog fram skrinet. Fingrarna kunde

knappt vänta tills de fick öppna det blommiga locket och sluta sig om det som vilade därunder.

Flöjten kändes lätt i handen när han gick fram till fönstret. Fladdermössen svepte mellan vedboden och äppelträden i skymningsljuset.

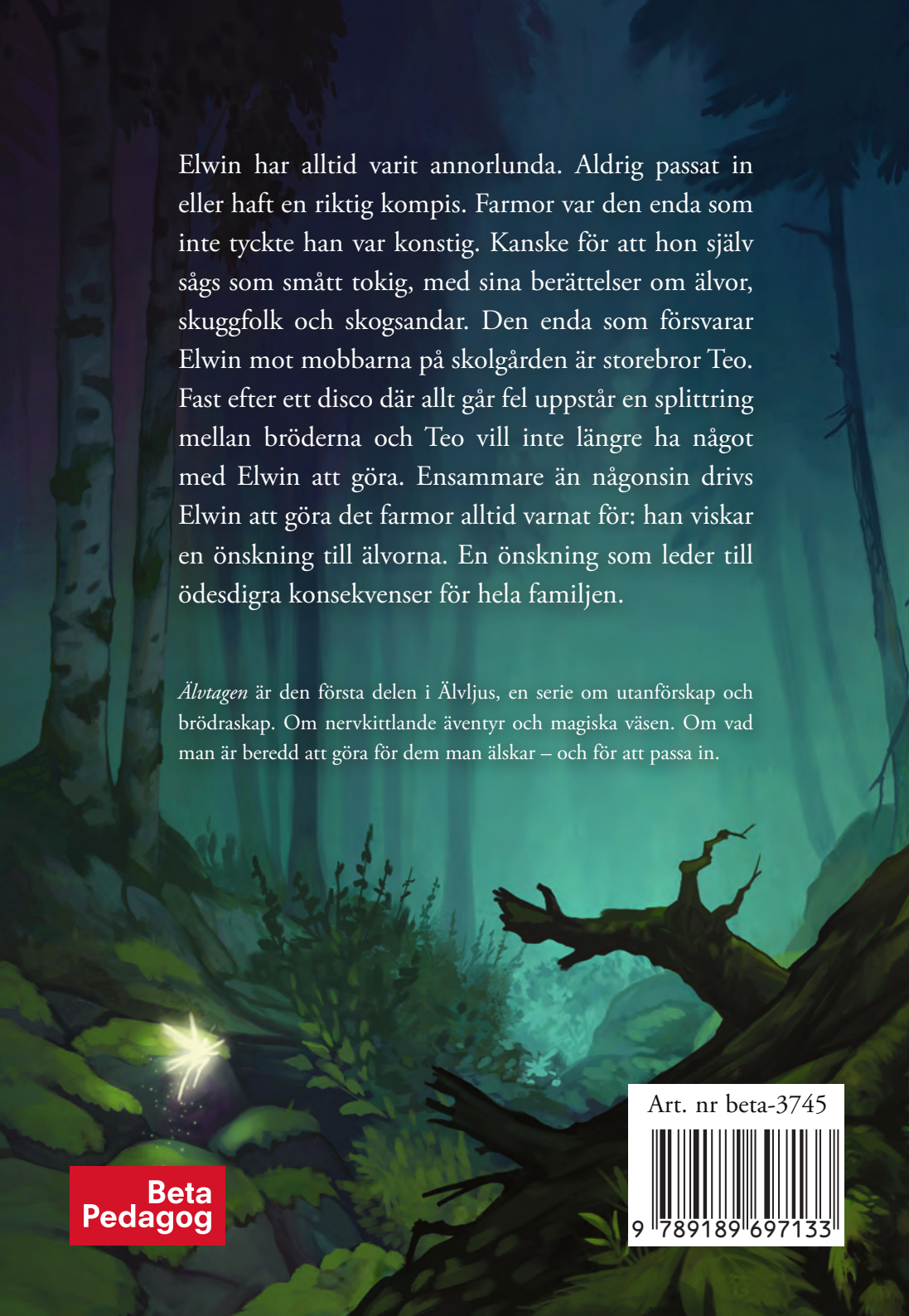
Farmor hade inte fått en enda hörbar ton ur flöjten och det hade inte Elwin heller. Men vad farmor inte förstått var att det inte behövdes. Elwin fokuserade, lyfte sakta flöjten till läpparna och spelade. Inte ett ljud hördes och ändå ... Han såg dem stanna upp. Först en, sedan en till och ännu en. Fladdermössen landade med små dunsar och klängde sig fast vid sidan av fönstret. Fällde ihop de svarta, läderartade vingarna och plirade nyfiket på honom genom rutan.

När de ljudlösa tonerna stegrades lyfte fladdermössen i en mörk rad mot kvällshimlen. Elwin lät den stumma musiken svepa dem vidare. Knyckte

på nacken och fick dem att svänga vänster, höger, vänster igen. Sänkte hastigt tonen och lät dem stört dyka mot marken. Perfekt samordnade som vore de en enda varelse, styrde han dem genom häftiga girar och vilda loopar. Följde med i deras vilda dans och lät den fylla honom i en svindlande färd genom skymningen, blind för allting annat.

Men i det svartaste hörnet av trädgården tätnade skuggorna, formades till en mörk gestalt som betraktade honom. Obemärkt, avvaktande, lika tyst som tonerna från flöjten själv.

Ännu väntade den, men inte länge till.

Elwin har alltid varit annorlunda. Aldrig passerat in eller haft en riktig kompis. Farmor var den enda som inte tyckte han var konstig. Kanske för att hon själv sågs som smått tokig, med sina berättelser om älvor, skuggfolk och skogsandar. Den enda som försvarar Elwin mot mobbarna på skolgården är storebror Teo. Fast efter ett disco där allt går fel uppstår en splittring mellan bröderna och Teo vill inte längre ha något med Elwin att göra. Ensammare än någonsin drivs Elwin att göra det farmor alltid varnat för: han viskar en önskning till älvorna. En önskning som leder till ödesdigra konsekvenser för hela familjen.

Älvtagen är den första delen i Älvljus, en serie om utanförskap och brödraskap. Om nervkittlande äventyr och magiska väsen. Om vad man är beredd att göra för dem man älskar – och för att passa in.

**Beta
Pedagog**

Art. nr beta-3745

9 789189 697133